

за това, че то избухна безъ никакво споразумение съ Букурешкий комитетъ. Но понеже Турцитѣ непрестанно побѣждаваха Българитѣ, то дълго време се поддържаше мисълта че възстанието все още се продължава. Вѣстникаринътъ Христо Ботевъ, който издаваше въ Букурещъ «Знаме» събра една чета и въ първитѣ дни на Юний предприе да нападне отъ Влашко въ България, което нападение по своя оригиналенъ начинъ възбуди всеобщо удивление. Като прости пѣтници тая чета встѣпи отъ Гюргево на параходътъ «Радецки», който бѣше отъ Австрийското паропловно дружество и пѣтуваше на горѣ по Дунавътъ. На всѣкоя Влашка станция Българскитѣ пѣтници се умножаваха. Не далечъ отъ селото Козлодуй, което се намѣрва на българский брѣгъ между Ломъ-паланка и Орѣхово, ненадѣйно трѣба засвири, мнимитѣ търговци, ученици и селяни вътрѣ въ ладията си облѣкоха униформи, извадиха пушки и сабли, и тѣй на ковертата се распръсваха около 200 войнишки организирани доброволци! Принудиха капитанинтъ да спрѣ на българский брѣгъ. Четата излѣзе тамъ и съ развѣвано знаме трѣгна на вътрѣ въ България, но слѣдъ нѣколко дни постигна я сѣщата сѣдба, която прѣди осемъ години претърпѣ Хаджи Димитровото преминаване. Подиръ много боеве тамъ негдѣ при Враца подлегна на турската преголѣма сила; башибозицитѣ занесоха на байонетитѣ си нѣколко глави даже въ София.

На 2 Юний (п. к.) Сърбитѣ и Черногорцитѣ обявиха война на Турция. Българскитѣ емигранти въ Букурещъ и старитѣ хайдуци въ Бѣлградъ взеха у-